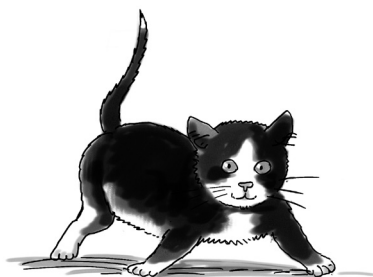

Laurie Halse Anderson
Vertaald door Edward van de Vendel

DOKTER ANNA en de DIERENHELDEN

Katten in nood

Lannoo

*Voor Sarah en Liz Morrison.
Dat jullie altijd vrije geesten mogen blijven!*

DANK

Dank aan de dierenartsen Kimberly Michels en Judith Tamas, voor hun adviezen en voor het nalezen op correctheid van alle procedures en praktijken in een dierenkliniek.

Hou jij van katten? Ik wel! Of het nu Smoky was, de zwerfkat die aan kwam lopen toen ik drie was, of Wantje, mijn nieuwste poezenvriendje: ik ben mijn hele leven al dol op ze.

En Sunita is dat ook. Omdat ze van haar moeder thuis geen kat mag, adopteert Sunita Socrates, die bij dokter Anna woont, als haar kat. Via Socrates ontdekt Sunita een geheime kattenwereld. Lees zelf maar wat daar allemaal gebeurt!

Het onderzoek dat ik moest doen voor dit boek verwarmde én brak mijn hart. Van zwerfkatten die geen liefhebbend baasje hebben word ik verdrietig. Ik ontmoette fantastische vrijwilligers die het leven van zwerfkatten een stuk gezonder en gelukkiger proberen te maken. Zij inspireerden me om dit verhaal te schrijven, en ik hoop dat je het mooi zult vinden.

Zoek een plekje in de zon, en kruip lekker weg met Sunita en haar avonturenverhaal!

Laurie Halse Anderson

HOOFDSTUK EEN

‘Sunita, ik vind nog altijd dat jij een kat moet hebben’, zegt Zoë tegen me, terwijl we meehobbelen met de bus. We zijn op weg naar dokter Anna, naar haar dierenartsenpraktijk, waar we vrijwilligerswerk doen. Dat is de perfecte manier om het weekend mee te beginnen.

‘Vergeet het maar’, zeg ik. ‘Het heeft totaal geen zin. Het mag niet van mijn moeder. Einde verhaal.’

‘Je geeft het veel te snel op.’ Zoë schuift de vlinderspeldjes in haar haar recht. ‘Niemand van alle mensen die ik ken, houdt zo van katten als jij.’

Daar heeft ze wel gelijk in. Ik ben altijd al dol op katten geweest. Langharige, kortharige, cyprese katten, Siamese katten, straatkatten. Ik vind ze allemaal fantastisch. Ik kan uren naar katten kijken – de elegante manier waarop ze lopen, die geheimzinnige blik in hun ogen, hun zwiepende staarten, hun schattige snorharen – alles aan katten vind ik boeiend.

Maar mijn moeder vindt ze helemaal niet leuk. Ik denk dat ze bang is voor katten, ook al wil ze dat niet

toegeven. In plaats daarvan zegt ze altijd dingen als ‘Ze verharens zo’ en ‘Ze beschadigen het meubilair met hun klauwen’. Ze is vastbesloten. Geen katten in huize Patel.

‘Je hebt het gewoon nog niet op de juiste manier gevraagd’, gaat Zoë verder. ‘Ouders verwachten altijd dat je iets wel een miljoen keer vraagt, want dan weten ze dat je het echt, echt, echt wilt. Jij hebt het vast nog maar duizend keer gevraagd of zo.’

Zoë’s moeder is actrice. Zij vindt het waarschijnlijk niet erg als Zoë een beetje dramatisch doet wanneer ze iets wil. Maar bij ons thuis werkt dat niet zo.

‘Mijn moeder vindt het niet leuk als je iets een miljoen keer vraagt’, leg ik uit. ‘Ze is dokter. Ze wil feiten.’

Zoë’s roodharige nichtje, Emma MacKenzie, buigt zich over het gangpad heen. ‘Het is een feit dat jij heel goed bent met katten en dat je een huisdier verdient’, zegt ze.

David Herrington, die voor ons zit, draait zich om. ‘Zeg tegen je moeder dat een kat de muizen in jullie kelder opvreet.’

‘Ieuw!’ protesteert Zoë. ‘Dat is walgelijk!’

Brenna Land, die naast David zit, stompt zachtjes tegen zijn arm. ‘Sunita heeft geen muizen, bonenkop.’ Ze draait zich om en kijkt mij en Zoë aan. ‘Schrijf alle redenen op waarom je een kat wilt en geef het lijstje aan je moeder. Zorg dat het er heel veel zijn.’

‘Ik betwijfel of dat gaat werken’, zeg ik lachend.

‘Mijn moeder wil een kat die geen vacht heeft, geen klauwen en geen tanden, en die geen kattenbak nodig heeft en geen eten. Oftewel: ik mag een kattenknuffel en dat is het.’

‘Maar je mag wel vrijwilligerswerk doen in de kliniek’, zegt Emma. ‘Weet je nog hoe verbaasd je daarover was? Misschien moet je het erop wagen.’

Daar heeft ze wel gelijk in. Ik had niet verwacht dat ik van mijn moeder samen met de anderen vrijwilligerswerk mocht doen. Maar ze zei ja. En eerst dacht ik dat in de kliniek helpen genoeg zou zijn. Als ik bij dokter Anna in de buurt van katten kon zijn, dan hoefde ik er niet per se eentje thuis, dacht ik. Maar als ik bij katten geweest ben, wil ik er juist nog méér eentje van mezelf. Er moet toch iets zijn waardoor mijn moeder van gedachten verandert.

De bus gaat langzamer rijden, want we zijn bijna bij de halte.

‘Oké, jongens’, zeg ik tegen mijn vrienden. ‘Jullie hebben me overtuigd. Ik ga het nog een keer proberen bij mijn moeder. Ik moet alleen nog de beste manier zien te vinden. Kom, dan gaan we naar dokter Anna.’

De dierenartsenpraktijk is die van dokter A. MacKenzie, de oma van Emma en Zoë. We noemen haar dokter Anna. Ze heeft Brenna, David en mij vorige maand gevraagd om samen met Emma en Zoë vrijwilligerswerk te komen doen in de kliniek en dat is het meest fantastische dat me ooit is overkomen.

Het is geweldig om in de kliniek te zijn. We zien daar allerlei verschillende dieren, van katten tot kanaries, en van honden tot hangbuikzwijntjes. Ik vind het het leukst als we de dierenartsen mogen helpen bij het onderzoeken van een dier en als we iets leren over röntgenfoto's en bloedonderzoeken en zo.

Maar niet alles is leuk. Sommige klusjes zijn saai, of ze stinken, zoals wanneer we de kooien moeten schoonmaken of de vloer moeten dweilen. Maar elke klus is van belang – dat zegt dokter Anna altijd.

Ik doe alles wat ze van me vraagt, want het is mijn droom om later als ik groot ben dierenarts te worden. Ik wil alles over dieren leren wat ik kan. Vooral over katten. Zodra ik thuis tijd voor mezelf heb, verslind ik de kattenboeken die dokter Anna me leent, of ik kijk op internet om daar iets over katten te vinden.

Misschien komt het doordat ik zoveel gelezen heb dat Socrates me leuk vindt. Socrates is enorm. Negen kilo aan spieren en eigenzinnigheid. De kleur van zijn vacht is een mengeling van oranje, roest en geel, het doet me aan abrikozen denken. Op zijn staart kun je nog vaag wat strepen zien. Ik denk dat zijn opa een cypere kat was of zo.

Socrates heeft de reputatie dat hij een afstandelijke kat is, 'je mag me aanbidden, maar niet aanraken'. Emma zegt dat ze hem zelden mag aaien of oppakken. Hij slaapt graag op dokter Anna's bureautafel, of op de

receptiebalie, maar als iemand hem onder zijn kin of tussen zijn oren wil kriebelen is hij weg.

Daarom keken dokter Anna en Emma heel verbaasd toen Socrates een paar weken geleden bij mij op schoot sprong. Dat had hij nog nooit bij iemand gedaan. Het was net of hij mij als lievelingsmens uitkoos. Als ik de kliniek in kom, loopt hij altijd met me mee en dan mag ik hem een paar minuten aaien. Als ik ga zitten, komt hij bij me zitten. Emma denkt dat hij mijn shampoo lekker vindt ruiken. (Ik heb lange zwarte haren, en daar speelt hij inderdaad graag mee.) Dokter Anna zegt dat hij mij knuffelt omdat ik een kalm en stil iemand ben.

Ik denk dat het nog anders is. Socrates weet hoe graag ik een eigen kat wil. Hij snapt dat ik van hem hou. Ik denk dat hij me heeft geadopteerd. Ik denk dat ik hem ook geadopteerd heb. Ik heb hem in mijn hart geadopteerd. Hij is mijn huisdier-in-een-ander-huis tot ik er zelf een krijg.

We slaan de hoek om en zien de praktijk van dokter Anna. Haar huis is een bakstenen gebouw van twee verdiepingen, met donkergroene luiken en een bijpassende groene deur. De kliniek steekt aan de linkerkant van het huis uit, een bijgebouw met één verdieping. Het heeft een eigen voordeur en twee ramen die uitkijken op de straat. Langs de hele voorkant loopt een tuin met bloeiende voorjaarsbloemen. Dokter Anna zegt dat dieren net zoveel van bloemen houden als mensen.

Als we dichterbij komen, komt Socrates tussen de narcissen uit gekropen om me te begroeten. Hij geeft kopjes tegen mijn scheenbeen, en ik hurk neer om hem te aaien.

Ik zeg: ‘Hoi, Socrates!’

Hij spint luid, als een grasmaaiermotor, en wrijft met de zijkant van zijn bek tegen mijn knokkels. Katten hebben speciale geurklieren op hun gezicht, en als ze zich zo tegen iemand aanwrijven, is dat een manier om hun territorium af te bakenen. Het is best fijn dat Socrates denkt dat ik bij hem hoor.

‘Je zou eens moeten voelen hoe warm zijn vacht is’, zeg ik tegen de anderen, als ik mijn hand op zijn rug leg. ‘Wedden dat hij de hele middag in de zon heeft gelegen?’

‘Katten hebben het maar goed’, zegt David. ‘Eten, slapen. Eten, slapen, slapen, slapen. Nog eens wat eten. Ik wou dat ik dat mocht.’

‘Hé, kijk eens!’ Zoë wijst naar de hoek van de tuin. ‘Nog een kat. Denk je dat Socrates een vriendinnetje heeft?’

De nieuwe kat stapt heel elegant het gras op en komt naar ons toegelopen. Het is een zwart-witte kat, grotendeels zwart, met witte pootjes en een wit vlekje op haar borst. Je ziet zo dat het een vrouwtje is. Ze is heel zwanger, dat is duidelijk te zien, haar buik hangt bijna tot op de grond.

Socrates verstijft en grauwt. Ik voel onder mijn vingers hoe hij waarschuwingssignalen afgeeft. Hij wil haar hier niet en hij laat haar weten dat ze weg moet.

‘Ssst’, zeg ik zachtjes. ‘Ze doet je niks. Rustig maar, gewoon een beetje aardig doen.’

Socrates is niet in de stemming voor aardigheid. Hij stapt van me weg om, met zijn oren plat tegen zijn kop, de confrontatie met de kat aan te gaan. Zijn staart zwiept heen en weer, om haar te waarschuwen.

‘Sissssss!’

Zijn haren lijken wel de lucht in te willen.

HOOFDSTUK TWEE

‘Waarom doet hij dit?’ vraag ik aan Emma. ‘Normaal vindt hij het helemaal niet erg als er een kat de kliniek in komt.’

‘Socrates weet dat het prima is wanneer er een kat in de kliniek komt, maar de tuin is alleen van hem’, zegt Emma rustig. ‘Geen zorgen. Ze gaat er waarschijnlijk zo vandoor. Zo gaat dat altijd. Ik vraag me alleen wel af waar ze thuishoort. Ik heb haar hier nooit eerder gezien.’

‘Misschien zoekt ze een plekje om haar nest te maken’, zeg ik. ‘Het ziet ernaar uit dat haar kittens al bijna geboren gaan worden. Zullen we Socrates naar binnen halen, zodat hij haar met rust laat?’

De zwart-witte kat zet nog twee stappen in de richting van Socrates. Ze maakt een gek murmelend geluid met haar keel en zet een hoge rug op, met haar haren recht overeind. Dat doen katten om groter te lijken en andere dieren angst aan te jagen.

Socrates is niet bang. Zijn vacht staat ook helemaal bol, waardoor hij monsterlijk groot lijkt. Hij spert zijn

www.lannoo.com

www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en wij sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2024

ISBN 978 94 014 3150 7 | D/2024/45/277 | NUR 282, 283

Oorspronkelijke titel: *Vet Volunteers – Homeless*

Met toestemming van de oorspronkelijke uitgever: Puffin Books, a division of Penguin Young Readers Group, 2007

Tekst: Laurie Halse Anderson

Vertaling: Edward van de Vendel

Illustraties: Juliette de Wit

Illustratie omslag: Janneke Ipenburg

Vormgeving: Studio Lannoo

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.